

Όταν ο Μικρός Σταύρος διδάσκει ήθοςπαίζοντας σπουδαίο ποδόσφαιρο...

«Τη μια είσαι απλώς ένα γρανάζι, την άλλη ο

θεός του ποδοσφαίρου» – λέει φιλόσοφος Martin Gessmann

Μεγάλωσα σε ένα σπίτι ανάμεσα σε άντρες.... που καθημερινά ή μιλούσαν για ποδόσφαιρο...ή έβλεπαν ποδόσφαιρο...

Αργότερα από μια κερκίδα έβλεπα τα παιδιά μου να παίζουν σε ποδοσφαιρικούς αγώνες , κάνοντας αθλητισμό με το άθλημα που αγαπούσαν...

Ξεκίνησα το ρεπορτάζ των 5Χ5 από ένα τραγικό περιστατικό στα γηπεδάκια της Ηλιούπολης. Μεταξύ των γηπέδων που επισκέφτηκα ήταν και αυτό του Αγ Δημητρίου...

Μίλησα με ένα φίλο που ήξερα ότι το παιδί του έπαιζε εκεί...

-Ελα αύριο μου είπε ...έχουμε και αγώνα... Πήγα...

Με την πρώτη ματιά διαπίστωσα πως η κατάσταση ήταν λίγο πολύ όπως παντού...

Οριακά τα μέτρα Ασφαλείας, γιατρός και ασθενοφόρο στο γήπεδο... ούτε συζήτηση... ο τάπητας στις τυπικές συνήθειες προδιαγραφές .

Τα παιδιά και οι γονείς γεμάτοι ενθουσιασμό και αγωνία για την έκβαση του αγώνα... και λιγότερο ανήσυχοι για τις πιθανές ελλείψεις..

Γνωρίζουν άλλωστε ότι δεν υπάρχουν χρήματα... και δείχνουν κατανόηση σε ελλείψεις που δεν θεωρούν βασικές.....

Αντε τώρα να οριοθετήσεις τι είναι βασική έλλειψη όταν συμβεί κάποιο ατύχημα...

Το μόνο σίγουρο είναι ότι το πιο βασικό σε ένα αγώνα ...είναι η Νίκη και φυσικά τα γκολ που θα την χαρίσουν...

Κάθισα στωικά λοιπόν να παρακολουθήσω τον αγώνα, παρατηρώντας κυρίως τον μικρό του φίλου μου... ενώ παράλληλα μιλούσαμε για τις ανάγκες του γηπέδου...

Το γκολ που έφαγε η ομάδα του Αγ. Δημητρίου, γρήγορα απέσπασε το ενδιαφέρον του από την συζήτησή μας ...

-Με ποιους παίζετε ; ρώτησα

-Με τον Α.Ο Βύρωνα μου απαντά μην χάνοντας στιγμή την μπάλα από τα μάτια του...

Ετσι μιλούσαμε αφηρημένα καθ όλη την διάρκεια του αγώνα... με το κεφάλι του φίλου να περιστρέφεται σε όλο το γήπεδο καθώς μου απαντούσε...

Τσάμπα ο κόπος να έρθω ως εδώ για να μιλήσουμε , σκέφτηκα...

Ταλεντάκι ο μικρός...καμάρι ο μπαμπάς... με κάθε ευκαιρία τον εμψύχωνε από την κερκίδα... Όμως έφτασε το 40 ' και η ομάδα έχανε... 0-1

Στο 44 ' γίνεται η αλλαγή που κάποιοι ζητούσαν...

-Βάζει τον Σταυράκο τον Μπορμπολη ...ακούω τον φίλο μου...και γυρίζω να κοιτάξω προς την μεριά που κοιτούσε...

Ξαφνικά έχω την αίσθηση πως βλέπω σε επανάληψη αγώνα ποδοσφαίρου πριν από χρόνια...με τον μικρό μου γιο στον γήπεδο και εμένα στις κερκίδες...

Τότε που ένα εύσωμο και αναπτυγμένο παιδί για την ηλικία του , χαμηλών τόνων, ντροπαλό ίσως και λόγω του σωματότυπου του , είχε κερδίσει επάξια μια θέση τερματοφύλακα στην ομάδα....

Ο Σταύρος όμως δεν φαινόταν να έχει αναστολές ...μπήκε στον αγωνιστικό χώρο αποφασιστικά , σίγουρος για τον εαυτό του, με αυτοπεποίθηση, πίστη , έτοιμος να κάνει την διαφορά... και την έκανε σύντομα

Από απ ευθείας κτύπημα κόρνερ ισοφαρίζει σχεδόν αμέσως σε.... 1-1

Ολη η κερκίδα στον αέρα ζητωκραυγάζει... στην ομάδα ενθουσιασμός...

Ο Σταύρος συγκρατημένος συνεχίζει συγκεντρωμένος την προσπάθειά του να βοηθήσει την ομάδα του... και να αποδείξει ότι είναι χρήσιμος...

Στο 50 ´ πάλι από την πάσα του Σταύρου στον συμπαίκτη του Γιώργο Αθημαρίτη - αν συγκράτησα σωστά το όνομα του- και με σουτ του τελευταίου... γίνεται το 2-1 για την ομάδα του Αγ. Δημητρίου...

Χαμός και πάλι στην εξέδρα...

-Μα αυτός είναι πολύ καλός τολμώ να πω... Γιατί δεν παίζει βασικός ...;

-Ελα τώρα δεν ξέρεις πως γίνονται αυτά...; Μου λέει χαμογελώντας με νόημα ο φίλος μου... Πέρσι ο Σταύρος έβαλε 9 γκολ... τα 5 από απ ευθείας κόρνερ... και φέτος έχει ήδη 3 γκολ από κόρνερ... Και να σκεφτείς ότι έχει παίξει ελάχιστα... Συνήθως γίνεται αλλαγή μόνο όταν χάνουμε ή όταν είναι να χτυπήσει κόρνερ για να μπει γκολ..... Αλλά δεν διαμαρτύρεται ποτέ... Μπαίνει στον αγώνα και τα δίνει όλα...

Έμεινα να τον κοιτώ άφωνη... Όχι τόσο για τα στοιχεία που μου έδωσε αλλά για την αφοπλιστική του ερώτηση...στην ερωτησή μου...

Αυτό το - «Ελα τώρα δεν ξέρεις πως γίνονται αυτά...;» βούιζε ακόμη στα αυτιά μου...

Αλήθεια δεν ξέρω...; Και αν ξέρω γιατί ασχολούμαι μόνο με τα εξωτερικά τραύματα των παιδιών από το ποδόσφαιρο, λες και είναι τα μόνα επικίνδυνα ;

Γιατί δεν μιλώ γι αυτά που είναι ίσως ακόμη πιο σημαντικά από ένα απλό σωματικό τραυματισμό ενός παιδιού... όπως είναι ο τραυματισμός της ψυχής του ;

Αυτόν που δεν φαίνεται και που μπορεί ποτέ κανείς να μην ασχοληθεί με αυτόν... γιατί ίσως από εγωισμό ή περηφάνια δεν θα τον εξωτερικεύσει ποτέ....

Αυτόν που θα κρύψει μαζί με την πίκρα και την απογοήτευσή βαθιά μέσα του... και θα μεγαλώνει μαζί του ...περιμένοντας πως ίσως κάποτε θα δικαιωθεί...

Ξαφνικά αρχίζω να σκέφτομαι όλα όσα όμορφα γνωρίζω μέχρι τώρα για το άθλημα του ποδοσφαίρου...

Αυτά που ενσυνείδητα θέλουμε να μάθουν τα παιδιά μας όταν ασχολούνται με τον αθλητισμό, γράφοντάς τα στις διάφορες Ακαδημίες Ποδοσφαίρου... Γιατί πιστεύουμε ότι έτσι θα συμβάλλουμε με το «ευ αγωνίζεσθε» στην σωστή διαπαιδαγώγησή τους ...και γιατί προσδοκούμε πως εκεί θα τους μάθουν πως :

- Το ποδόσφαιρο είναι το πιο όμορφο άθλημα και ένα παιχνίδι που δίνει τις πιο έντονες συγκινήσεις. Μέσα από αυτό το κάθε παιδί μπορεί να αναπτύξει και να διαμορφώσει το χαρακτήρα και τη προσωπικότητα του
- Το ποδόσφαιρο είναι το άθλημα όπου συναντώνται όλα τα αντίθετα: απελευθέρωση και πειθαρχία, ομαδικότητα και ταλέντο-προσωπικότητα, επίθεση και άμυνα, αφοσίωση και χαλάρωση.
- Το γήπεδο δεν είναι απλώς ο τόπος διεξαγωγής ενός αγώνα της ομάδας. Είναι χώρος κατασκευής σημασιών, νοημάτων, μνήμης και εντέλει, ταυτοτήτων, σχετικά με την φιλοσοφία του αθλήματος και τη διαδρομή του στον χρόνο και στην κοινωνία.

Πως αυτοσκοπός του παιχνιδιού δεν είναι η ΝΙΚΗ, αλλά η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ μέσω της οποίας επιτυγχάνεται η Νίκη! Και πως το πιο σπουδαίο είναι να συμμετέχεις μέσα σε μια ποιοτική διαδικασία (τρόπος παιχνιδιού) για να κερδίσεις!!!

Πως Ποδοσφαιριστές και προπονητές οφείλουν να έχουν υψηλές προσδοκίες και απαιτήσεις πρώτα από τον εαυτό τους και έπειτα από τους συνεργάτες τους.

Πως το ομαδικό πνεύμα είναι απαραίτητο ενώ το ταλέντο και οι ισχυρές προσωπικότητες (ποδοσφαιρικές και όχι μόνο) θα φέρουν το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Όλα αυτά δηλαδή που ο μικρός Σταύρος δίδαξε μέσα σε λίγα λεπτά, παίζοντας με ομαδικό πνεύμα, σεμνότητα και πίστη στο ταλέντο του και τις ικανότητές του....

Και ακόμη πως ο προπονητής πρέπει να είναι αντάξιος του κυρίαρχου ρόλου του...

Πρέπει να γνωρίζει καλά τις σωματικές, φυσιολογικές και πνευματικές

δυνατότητες των παιδιών της ομάδας του, για να μπορέσει να διαμορφώσει τις κατάλληλες προπονητικές μονάδες και να προσαρμόσει ανάλογα τις παιδαγωγικές παρεμβάσεις του.

Πρέπει να είναι αψεγάδιαστος και δίκαιος, καθώς κάθε ομάδα έχει ως πρότυπο συμπεριφοράς τον προπονητή της.

Πως Μέσω της συμπεριφοράς του οφείλει να αναπτύξει μια φιλοσοφία που ευνοεί την πρόοδο και την ανάπτυξη των παιδιών. Είναι χρέος του να μεταδώσει αυτή τη φιλοσοφία τόσο στους αρμόδιους φορείς όσο και στους γονείς των παιδιών, ώστε στους αγώνες να έχουν όλοι θετική συμπεριφορά.

Γιατί δεν είναι μόνο θλιβερό αλλά και επικίνδυνο, σε αυτή την τρυφερή ηλικία να έχουν τα παιδιά ως πρότυπο ένα προπονητή που θεωρεί την νίκη σ έναν αγώνα αυτοσκοπό δείχνοντας στους παίκτες με τις πράξεις του ότι πρέπει οπωσδήποτε να κερδίζουν πάντα, κατά το «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα»...

Που για να πετύχει αυτή την νίκη , χρησιμοποιεί τους παίκτες του σαν «πιόνια» ανάλογα με τις «ιδιότητές» τους ,που θα τον «ξελασπώνουν» όταν τα βρίσκει σκούρα ... και μετά θα τους παροπλίζει μέχρι να τους χρειαστεί και πάλι...

Που χρησιμοποιεί μόνο αυτούς που ο ίδιος θεωρεί ως τους καλύτερους παίκτες... και απαξιώνει προκλητικά τους υπόλοιπους ...

Που ασχολείται με άλλα πράγματα πλην του αγώνα (γονείς, στελέχη ακαδημίας κ.λπ.).

Που του φταίνει πάντα οι άλλοι όταν χάνει η ομάδα...

Αυτά έχω μάθει εγώ όλα αυτά τα χρόνια για το ποδόσφαιρο...Αυτά θα ήθελα να μάθουν και τα παιδιά των παιδιών μου ... από ανθρώπους άξιους να τους τα διδάξουν...

Ξαφνικά ένιωσα πολύ τυχερή που βρέθηκα εκείνη την ημέρα ... εκεί σε αυτό το γήπεδο ...

Που βρέθηκε εκεί και ένας μικρός Σταύρος, που με την σεμνή παρουσία του στον αγωνιστικό χώρο , το ήθος , την μαχητικότητα , την πίστη στον εαυτό του , το ταλέντο του, το φιλότιμο και την περηφάνια του , μου θύμιζε όλα αυτά που γνώριζα... φέρνοντάς με απρόσμενα προ των ευθυνών μου ...με ένα τρόπο που ποτέ δεν φανταζόμουν...!!!

Μακάρι να αφουγκραστούμε όλοι με προσοχή όσα μας λέει με τον τρόπο του.... ο

κάθε μικρός Σταύρος... κάθε μικρής ασήμαντης ομάδας!

Γιατί εκεί στις παιδικές Ακαδημίες ποδοσφαίρου, όπως και στα φυτώρια κάθε άλλου ομαδικού αθλήματος, σφυρηλατούνται οι χαρακτήρες των αυριανών πολιτών !!!

«Κοιτάζοντας την ομάδα της Βαρκελώνης, -λέει φιλόσοφος Martin Gessmann, - μπορούμε να μάθουμε ότι ακόμα και τα μεγαλύτερα αστέρια δεν παθαίνουν τίποτα εάν κάποιες φορές πρέπει να κάνουν τους νεροκουβαλητές. Τη μια είσαι απλώς ένα γρανάζι, την άλλη ο θεός του ποδοσφαίρου.

Εάν το ψάξουμε αυτό στη φιλοσοφία, φυσικά θα θυμηθούμε τον Αριστοτέλη. Το πρώτο του μάθημα ήταν το εξής: ο πολίτης πρέπει να καταλάβει ότι τη μια κυβερνά αυτός και την άλλη κυβερνάται. Εάν δούμε να υπάρχει μια τέτοια αντίληψη εντός του γηπέδου, η επιρροή της στην κοινωνία και τις επιχειρήσεις δύσκολα μπορεί να υπερεκτιμηθεί».

Ντ. Στενού

Πηγή: olympia.gr